

Mura: Roke proč!

Po tem ko sem v rekah preplavala več kot 4000 milj, mi je čudovita in nedotaknjena reka Mura najljubša. Reka Ohio v ZDA je, obratno od Mure, zajezena in opustošena in komaj še vzdržuje kaj življenja. Videti reko, katere življenje in dušo smo uničili ljudje, je tako zaskrbljujoče kakor tudi srce parajoče.

Neštetokrat sem si v mislih med plavanjem recitirala spodnji odstavek iz otroške knjige *Veter v vrbah* (prevod: Gitica Jakopin) oz. *The Wind in the Willows*, ki govori o prvem srečanju med fantom in reko. Vrne me v preteklost in me opomni na moj odnos do rek in odnos rek do nas.

»Še nikdar v življenju ni videl reke – te gladke, vijugaste, nabite živali, ki divja in se hohoče, ki zapleše, ko zgrabi, kar ji pride pod roko, potem to v smehu izpusti in se vrže na druge igračke, ki so ji že ušle, pa jih zdaj znova ujame in stisne. Vse na reki je podrhtevalo in valovilo – žarelo je in se isknilo in lesketalo, penilo se je in vrtinčilo, vrvalo je in žuborelo. Krt je bil očaran, blažen, zamaknjen. Po bregu je taval kakor otrok, ki ga nekdo vodi za roko in mu jemlje sapo s čudovito pravljico. Ko se je utrudil, je ob vodi sédel in prisluhnil reki – še vedno je kramljala z njim – našumela mu je kup najzanimivejših zgodb na svetu, ki so prihajale iz srca zemlje in ki jih bo čisto na koncu povedala nenasitnemu morju.«

Ta pesem je utelešenje Mure, reke, ki je še toliko svobodna, da lahko razvije svoj individualni karakter, kot ji narekujejo pokrajina, vreme in vodno življenje, in je ljudje s stroji še niso ujeli in uničili. Ko je reka zajezena, preneha biti reka v vseh pogledih.

Uničili smo dovolj rek. Prosim, roke proč od reke Mure!